

Τὰ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστάσια ἀπέναντι τῆς μεγάλης ἑλλείψεως ἐργατιδῶν ἀπεφάσισαν νὰ φέρουν τοιαύτας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἡδὴ τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἔφθασεν ἡ πρώτη καραβιὰ, ἥτις καὶ δὲν εὐρέθη ἄρκετὰ ἐκλεκτὴ τὴν προσεχῇ δὲ Παρασκευὴν ἀναμένεται δευτέρα πολυπληθεστέρα καὶ ἐκλεκτοτέρα. Κατ' ἀρχὰς θὰ συμπληρωθῶσι μὲ τὰς νεήλιδας τὰ κενὰ τοῦ ὑφαντοκλωστήριου τῆς Βιομηχανικῆς Τραπεζῆς, εἴτα δὲ καὶ τὰ ἄλλα.

Ταῦτα μπουμπουνίζει ὁ ἐν Πειραιεὶ ἀνταποκριτὴς μας ἀπειλῶν καταγίδας :

Χωρὶς βροντὰς καὶ ἀστραπάς, χωρὶς ὀμβρέλλαν καὶ ψιχάλισμα, ὑπὸ ἀνέφελον οὐρανὸν καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὀφει σας, μπορεῖ διαβαίνοντες τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Κολοκωτρώνην ἐν Πειραιεὶ καὶ παραπλεύρως τοῦ ἐν αὐτῇ παντοπωλείου οἰκίαν, νὰ ὑποστῇτε τὴν ἀφθονοτέραν τῶν βροχῶν καὶ τὴν βρωμερωτέραν τῶν ψυχρολουσιῶν, ἱκανῶν νὰ σᾶς μεταβάλλωσιν εἰς ναυαγὸν ἐν ξηρᾷ. Μεγαλειτέρα προσοχὴ καὶ διακρίσεις καὶ ὀλιγωτέρα ἀβαρὴ κουβάδων, μαστέλλων καὶ λεκανῶν, κυρία οἰκοδόποινα, προτοῦ ὑποπέσετε εἰς κανὲν συναισθητικώτατον λούσιμον ἀπὸ τὴν τρόμπαν τοῦ στόματός μας. Ἄς λείψῃ τέλος καὶ αὕτῃ ἡ ἀνευ λειτανιῶν ἀπὸ τῶν παραθύρων βροχὴ, κ. Κοσσονάκε, ἂν ὄχι διὰ τοῦ ἀπραγματοποιήτου προστίμου, τοῦλάχιστον διὰ τῆς ἀποτελεσματικῆς μεθόδου τοῦ χαστουκιῦ. Ἄλλως ἂς τεθῇ εἰς ἐνέργειαν παρὰ τῶν διαβατῶν ἡ ὑαλοθραυστικὴ διαδήλωσις, ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς Οἰκουμένης. Ἐτέρα θεραπεία δὲν ὑπάρχει πρὸς τοιοῦτον ἀναιδέστατον καὶ πολὺ πρόστυχον σύστημα τοῦ ἀκουσίτου δευτέρου βαπτίσματος παντός δυστυχοῦς χριστιανοῦ — διαβάτου — ἐν μέσῳ πειραικῶν βουλεβάρων!

Χθὲς ἐν Πειραιεὶ Νικ. Χαρχάδας καὶ Παναγ. Νικολόπουλος συνεπλάκησαν ὀπισθεν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ πρώτου τραυματίσαντος τὸν δεύτερον δι' ἐγχειριδίου θανατηφόρος. Αὐθημερὸν ὁ Δημ. Κανδηλαράκης ἐραυμάτισε δι' ἐγχειριδίου τὴν Αἰκατερίνην Κουτσαντοπούλου.

— Ἐν Μενιδίῳ χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐτραυματίσθη θανατηφόρος ὁ Σπυρίδων Παπασωτηρίου ἐνῶ ἐπῆγαιεν εἰς τὴν οἰκίαν του, μὲ τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ του, ἐπιτεθέντων κατ' αὐτοῦ πέντε, ἐξ ὧν ὁ τραυματίας λέγεται Ἀναστ. Μπισράκης· οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν μικρῶν παιδιῶν.

— Μᾶς ἐξάφνισε προχθὲς ὑψηλῶς κατὰ εἰκοσιν ἀγγλικούς πόδας μὲ τὴν λινάτσαν του παρουσιασθεὶς εἰς τὸ Ἰραφείον ὁ ἀγαπητὸς Νάσος Μαντζαβίνος, καταταχθεὶς στρατιώτης, ἐντιμώτατα καὶ χωρὶς ὑπεκφυγὰς καὶ ἀνευ οὐδενὸς διίσχυρισμοῦ ὅτι μυωπάζει καὶ ἐπάθε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δι' ὃ τῷ συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ τιμῇ ἣν διατελεῖ τώρα ἔχων, στρατιώτης τῆς πατρίδος του!

Ο ΦΟΡΣΤΕΡ ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ *Μορεμβασία* ὅπερ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν φιλοφρονούμενος ἀπέστειλεν εἰς Καλαμάκιον ἵνα παραλάβῃ τοὺς δι' ἰδίου ἀτμοπλοίου μέχρι Κορίνθου ἐλθόντας ἐπισήμους Ἀγγλοὺς, τὸν πρόεδρον τῆς παρ' ἡμῖν τηλεγραφικῆς ἐταιρίας κ. T. Pender, μέλος τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, τὸν σιρ Δζαίμς Ἀνδερσων, Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς αὐτῆς ἐταιρίας καὶ τὸν διάσημον καὶ δυνατὸν ρήτορα τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, τὸν πρῶτον Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰρλανδίας κ. **Φόρστερ**, καὶ ἄλλους ἐπισήμους ξένους ἐκ τῆς συνοδείας των, ἐδόθη πολυτελὲς γεῦμα ἐπίστασίᾳ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς *Μεγάλης Βρετ-*

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 566)

— Δὲν θέλεις φαίνεται νὰ ἐπιστρέψωμε μὲ ἄδεα χέρια. Καὶ εἰσάγων εἰς τὸν σάκκον του τὸν λαγῶν καὶ τὰς πέριδικας ὁ νέος μαρκήσιος ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸ φρούριον ὁδὸν μὲ βῆμα βαρύτερον τοῦ συνήθους διὰ τὸ ἀθῆς τοῦ βάρους ὅπερ ἔφερε.

Τὸ φρούριον τοῦ Μπωλιὲ εἶνε οἰκοδομὴ ρυθμοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' συγκειμένη ἐκ τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου καὶ δύο πτερύγων. Εἶνε δὲ κατεσκευασμένον ἐκ λευκῶν πετρῶν καὶ μαύρων σχιστολίθων. Αἱ ὀξείαι τῶν πτερύγων στέγαι στολίζονται ἀπὸ μεγάλας καὶ ὠραίας γλυπτὰς καπνοδόχους.

Εὐρὺ ἀνδρῶν, πεντακοσίων ποδῶν μήκους, περιζωννύμενον ἀπὸ δρυφρακτὸν ἐκ γρανίτου, ὑψοῦται ἐνώπιον τοῦ φρουρίου χρησιμεύον ὡς ἐκθεσις ὥραιων καὶ πλουσιῶν χρωματισμῶν ἀνθέων. Καταβαίνει τις ἐκεῖ διὰ κλίμακος, ἐχούσης ὀκτὼ βαθρίδας, τῆς ὁποίας τὸ κάτω μέρος σχηματίζει σπῆλαιον. Τὸ ἐκ σιδήρου κιγκλίδωμα εἶνε κεκαλυμμένον ἀπὸ ἄνθη, παρέχον οὕτως εἰς τοὺς διὰ τῆς κλίμακος καταβαίνοντας εὐώδεις στήριγμα.

Τὸ ἀνδρῶν τοῦτο κατὰ τὸ φθινόπωρον εἶνε τόπος ὅπου δύναται τις νὰ κάμῃ ὥραιον περίπατον.

Ἐντεῦθεν ἡ θέα εἶνε μεγαλοπρεπεστάτη καὶ θαλκτικὴ. Τὸ φρούριον κτισμένον ἐπὶ τοῦ γηλόφου, τοῦ κειμένου ἀντικρὺ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν λατομείων τοῦ Πούτ-Ἀβεδόν, περικυκλοῦται ἀπὸ κῆπον τριάκοντα πλῆθρων ἐκτάσεως, ὅστις χαμηλοῦται πρὸς τὴν κοιλάδα ἐν εἴδει ὀμαλῆς κατωφερείας. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κυρίου Δερβαὶ ἐβλάψε κάπως τὴν ὠραιότητα τοῦ τοπίου καὶ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐξοχῆς ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσα ἡ κατοικία εἶνε ἐκ τῶν θαλκτικωτέρων.

Καὶ ἐν τούτοις ἔμεινεν ἔρημος ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπωλιὲ, ὁ πατὴρ τοῦ νέου κυνηγοῦ, εὐρεθεὶς εἰκοσαετής, κατὰ τὸ 1845, κάτοχος μεγάλῃς περιουσίας, ἤρχισε νὰ διάγῃ ἐν Παρισίοις τὸν βίον τῶν ἀγάμων καὶ πλουσιῶν ἀριστοκρατῶν. Ἦρχετο ὁμως κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θήρας καὶ διέμενεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς τὸ Μπω-

ταρίας. Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. **Φόρστερ** ἔκαμε τὴν ἐξῆς εὐμενεστάτην πρότασιν :

« Προπίνω εἰς ὑγείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου. Χαίρω βλέπων τὰς ὑλικὰς προόδους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καὶ συγχαίρω καὶ ἡμᾶς διότι συνετελέσαμεν εἰς τὴν παγίωσιν αὐτοῦ. Εὐχομαι καὶ ἀπὸ καρδίας τὰ βέλτιστα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῶν Βασιλέων αὐτοῦ ».

Πάντες οἱ συνδαιτηρῶνες ὑπεδέξαντο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρότασιν.

Ἀκολουθῶς ὁ κ. **Πένδερ**, βουλευτὴς καὶ αὐτὸς, προέπιεν εἰς ὑγείαν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ προέδρου κ. Τρικούπη καὶ τοῦ φιλοξενούντος αὐτοὺς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ κ. Τομπάζη. « Ἐκφράζω, εἶπε, τὴν μεγάλην μου εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὑλικὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν τὴν ὁποίαν παρετήρησα μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἃς ἐπεσκέφθην, εὐχομαι δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ διοικήσεως νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ. Τοῦτο εὐχεταὶ ἡ πλειψηφία τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνεκαθεν ἀπέδειξε τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην του πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. »

Οἱ λόγοι οὗτοι βουλευτῶν φίλων τοῦ Γλάδστωνος, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀντιπράττει κατὰ τῶν αὐстроγερμανικῶν σχεδίων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔχουσι πολλὴν ἀναντιρρήτως σήμασιαν.

Ἐν τῷ γεύματι ἐκ τῶν ἡμετέρων παρῆν μόνος ὁ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τῆς Τηλεγραφικῆς Ἑταιρίας κ. Γ. Μαδζαβίνος.

ΑΜΑΞΑΙ ΚΑΙ ΡΑΒΔΟΙ

Καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἀναφορῶν μας πρὸς τὰς δια-

λίε. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες ἦσαν διαρκῆς ἑορτὴ διὰ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς περιοχῆς. Ἡ κενόδοξος δὲ σπατάλη τοῦ πυργωδεσπότου ἐκάλυπτε τὰ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐξόδα τῆς κωμοπόλεως.

Ὅταν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 ἐξερράχη, οἱ ἀμπελουργοὶ τοῦ Πόντ' Ἀβέον, ἡλεκτρισθέντες ἀπὸ τὰς κοινωνιστικὰς ἀγορεύσεις μερικῶν χειρνακτῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀνταμείψωσι τὸν μαρκήσιον διὰ τὴν γενναϊὸν προστασίαν, ἣν τοῖς ἐχορήγει, διαρπάζοντες τὸ φρούριόν του.

Ὅπλισμένοι μὲ ὅπλα, μὲ δρέπανα καὶ δίκρανα, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐρυθρᾶς σημαίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἄδοντες τὴν *Μασσαλιώτιδα*. « Ἐθραυσαν τὰς θύρας, τὰς ὁποίας ὁ θυρωρὸς πεισματωδῶς ἤρνετο ν' ἀνοίξῃ. Καὶ διασκορπιζόμενοι ἐν τῷ φρουρίῳ, ἤρχισαν λεηλατοῦντες καὶ ἀρπάζοντες, ὅτι ἦτο δυνατόν, θραύοντες δ' ὅσα δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν. Ὅταν ὅμως εἰς μετὰ αὐτῶν ἀνεκάλυψε τὴν εἴσοδον τῶν οἰναποθηκῶν, ἀφῆκαν τὴν λεηλασίαν διὰ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν κρεπάλην. Οἱ οἶνοι τοῦ μαρκησίου ἦσαν ἐκλεκτοὶ καὶ ἀμπελουργοὶ τοὺς ἐξετίμησαν ὅσον ἔπρεπε. Μετὰ τὴν μέθην ἤρχισαν καὶ πάλιν τὴν καταστροφὴν. Διασκορπιζόμενοι ἀνὰ τὸν κῆπον κατέστρεψαν τὰ μετὰ θαυμασίας φροντίδας διατηρούμενα θερμοκήπια καὶ θραύσαντες τὰς μαρμαρίνας γάστρας κατεπάτησαν τὰ ἐν αὐταῖς πολύτιμα ἄνθη ἀνθελῶς.

Ἦραον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ ἀ-

φόρους ἀρχὰς καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Δημοτικὴν ἀναφέρθημεν καὶ παραπονέθημεν διὰ τὴν ἀδικίαν ἥτις προσγίνεται ἡμῖν ἐκ τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου αἰτίνες ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας καταστρέφουσι τὰς ἀμάξας μας καὶ ὑφιστάμεθα σπουδαίας ζημίας. Ἰδίως ἀναφέρθημεν καὶ παραπονέθημεν πρὸς τὸν κ. Δῆμαρχον Ἀθηναίων, τὸν δημοτικὸν ἄρχοντά μας, ὅστις νομίζομεν ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς δημοτικὰς ὁδοὺς καὶ προστατεύῃ τοὺς δημῶτας του, ὅλλ' ἄγρὸν ἠγόρασεν καὶ οὗτος· φαίνεται ὅτι μόνον κατὰ τὰς ἐκλογὰς μᾶς ἐνθυμεῖται· καὶ ἤδη ἀναφέρομεν ὅτι αἱ σιδηραὶ ράβδοι τῶν ὁδῶν Κολοκυνθούς, Πανεπιστημίου, Πατησίων ἀπὸ Φύσερ μέχρι Καλαμίων, ἀμπελοκῆπων ἀπὸ οἰκίας Τσιγγροῦ καὶ ἐκεῖθεν ἐξέχουσιν τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁδῶν πλέον τῶν 6—8 δακτύλων ἐπὶ τῶν ὁποίων προσκρούουσαι αἱ ἀμαξαὶ μας ἀνατρέπονται, θραύονται οἱ τροχοὶ των, αἱ σούσται των καθίστανται ἄχρηστοι, χρίζουσαι καθ' ἑκάστην ἐπισκευὴν καὶ δαπανῶν. Δὲν θὰ ληφθῇ τέλος φροντίς νὰ ἐκλείψωσιν αἱ ἀσχημίαι αὗται, καὶ νὰ συμφορῶνται ἡ ἐταιρία μὲ τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς; Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Δῆμαρχον νὰ ἐλθῇ εἰς προστασίαν τῶν συνδημῶτων του· ἄλλως παραγινώσκει τὸ καθῆκόν του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἃς πρὸς τοὺς συνδημῶτας του ἔχει δυνάμει τοῦ Νόμου.

Ἀθῆναι, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1883.

Ἀμαξηλάται Ἀθηνῶν

ΟΙ ΤΕΓΕΑΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Τὸ ἐνθουσιαστικὸν ὑπὲρ τοῦ « Τεγεατικοῦ Συνδέσμου » κύ-

φθόνου χλόης, ἱστάμενον ἐπὶ ὑποβάθρου, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου μικρὸς καταρράκτης καταπίπτων ἐντὸς πετρίνου ἀγχείου δισκόρπιζεν ἐπὶ τῆς χλόης μυρίας σταγόνας ὕδατος, μεταβαλλομένας εἰς τόσους σπινθηροβόλους ἀδάμαντας ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν λυσσασμένων ἐμελλε ν' ἀκρωτηριάσῃ διὰ τοῦ δρεπάνου του τὸ χαριτωμένον ἄγαλμα, ὅταν ὁ ὀλιγώτερον μετὰ τῶν ἄλλων μεθυσμένος, καταληφθεὶς αἰφνιδίως ὑπὸ αἰσθήματος εὐαισθησίας, ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ ἀριστουργήματος, διακρύπτων ὅτι ἦτο φίλος τῶν τεχνῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐκάρφωνε τὸ δίκρανόν του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πρώτου, ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἄγαλμα. Ἡ Ἀφροδίτη ἐσώθη.

Τότε διὰ νὰ λησμονήσωσι τὴν ἐμποδιοθεῖσαν κατακερμάτισιν τοῦ ἀγάλματος, οἱ καινωνισταὶ κάτοικοι τοῦ Πόντ' Ἀβέον ἀπεφάσισαν νὰ φυτεύσωσιν, ἐν δένδρον τῆς ἐλευθερίας, ἐπιτιθέντες οὕτω σφραγίδα εἰς τὰ ὄργια των. Ἐξερρίζωσαν ἐκ τοῦ κήπου νεόφυτόν τινα λεύκη καὶ ἀφοῦ τὴν ἐστόλισαν μ' ἐρυθρὰ ράκην, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ἄνδρον μετὰ ἀγρίων ὠρυγῶν χαρᾶς καὶ τὴν ἔστησαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ.

Ἐπειτα κατέβησαν εἰς τὴν κωμόπολιν ὅπου ἐξηκολούθησαν τὰ ἐπαναστατικὰ ὄργια των κραυγαλῶντες μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Τὸ πρῶν τῆς ἄλλης ἡμέρας ἀπόσπασμα χωροφυλάκων ἐφθανεν εἰς Πόντ' Ἀβέον καὶ ἡ τάξις ἀπεκαθίστατο ἀνευ δυσκολιών.

ριον ὑμῶν ἄρθρον με ὑποχρεοῖ νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς προ-
τοῦ ἔτι ἡ διοίκησις τοῦ σωματείου, οὐ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ
εἶμαι μέλος πράξῃ τοῦτο, καὶ νὰ χορηγήσω ὑμῖν μερικὰς
πληροφορίας, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου
ἡμῶν ἐδείξατε.

Ἡ πατρίς μου Τεγέα δὲν εἶνε ψωρότοπος· εἶνε πλουσία,
δαφιλὴς, καὶ χωρὶς νὰ παράγῃ σταφίδα καὶ ἔλαιον, πολλὰ
τῶν γαιῶν τῆς τιμῶνται ἀνὰ **χιλίας** δραχμὰς ἕκαστον
στρέμμα· παράγει νοστιμώτατα καὶ εὐμεγέθη γαιώμηλα εἰς
μεγάλας ποσότητας, καὶ ἐξαιρέτους οἶνους· ἀλλὰ τί τὸ ὀφε-
λος; Ἐὰν ὑπάρξῃ μεγάλη παραγωγή γλεύκους θὰ πωληθῇ
πρὸς 2 1)2 λεπτὰ τὴν ὀκτῶ! Διατί; διότι δὲν ὑπάρχει τὸ
μέσον τῆς ἀλλαγῆς μεταφορᾶς αὐτοῦ, δὲν ὑπάρχει ἐργοστά-
σιον ὅπως παρασκευάσῃ τοὺς οἶνους τούτους, ἵνα πωληθῶσιν
εἰς ἄλλα μέρος ἐπωφελῶς.

Ἐχει ἡ Τεγέα καλὰ γαίαι· ἀλλὰ καλλιεργοῦνται κατὰ
τὸ Ἀδαμιαῖον σύστημα καὶ παράγουσιν ἐν ἡ δύο, ἀντὶ τριά-
κοντα καὶ ἑκατὸν τοῖς ἑκατόν.

Εἰμεθα μόνον 6,793 Τεγεᾶται κατὰ τὴν τελευταίαν στα-
τιστικὴν, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἐν Τεγέᾳ ὅπου ἡ-
δύνατο ἀνέτως νὰ ζήσωσι τριάκοντα χιλιάδες. 500 καὶ
πλέον ἐσμέν σκορπισμένοι «δὼ κ' ἐκεῖ», τινὲς τῶν ὁποίων ἐ-
τοιμάζονται νὰ μᾶς ἐκπλήξουν σχηματίζοντες νέαν ἀποικίαν
ἐν Ἀβυσσινίᾳ, καὶ χίλιοι κατ' ἑτος ἐκτελοῦσι διαφόρους ἐρ-
γασίας εἰς τὰς σταφιδούχους ἐπαρχίας, ἐνῶ ἡ πατρίς ἡμῶν
ἔχει ἀνάγκην ἐργατῶν. Φεύγομεν ἡμεῖς καὶ ἀπομένουσιν ὅτινες
ἴτα στηριχθῶσι τοὺς γονεῖς τῶν ἔρχεται ὁ βᾶσκανος δαίμων,
τοὺς ἀναγορεύει παληκάρια, τοὺς ὀπλίζει, καὶ τραυματίζοντας
τινα ἀδελφόν τῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀγροφυλάκων διευ-
θύνει αὐτοὺς εἰς τὸ δεσποτῆριον, ἐνθα σήπονται οἱ χαλύβδι-
νοι βρεχίονες τῶν ἀχρηστοῦ δι' αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα.
Τότε ἀνοίγουσιν αἱ δέκα πληγαί, αἱ ψευδεῖς μαρτυρίαι, αἱ
ἀναβολαὶ τῆς δίκης κλπ. κλπ. ἀνάπτουσι τὰ μίσση καὶ με-

ταξὺ ἀδελφῶν ἔτι, ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐκδικοῦμενοι τοὺς πα-
θόντας, ἐκπορτίζουσιν ὀρνιθῶνας, κόπτουσι κεφαλὰς ὀρνιθῶν,
καὶ ζωγράφουσιν ἀνέκτους, ἀλλὰ παχυτάτους, ἄμνους! Δὲν ἔ-
πρεπεν ἐπὶ τέλους νὰ συνέλθωμεν πρὸς κατὰστολὴν τοῦ τοι-
οῦτου κακοῦ;

Πταίει ὁ ἄρχων τοῦ δήμου; ὄχι! λέγομεν ἡμεῖς. Ἐκα-
στος λαὸς εἶνε ἄξιος τῆς τύχης του. Ἡμεῖς ἀποδίδομεν τὰ
τοῦ Καίσαρος Καίσαρι, σκεπτόμενοι οὕτω: Ἐὰν ὁ ἱερεὺς ἐκ-
τελῇ τὸ καθήκον του, καταγγελλοῖται περὶ πταισμάτων δὲν θὰ
γίνουιν. Διότι ὁ λαὸς μας, ὁ Τεγεατικὸς δηλ. σέβεται τὸν
καλὸν ἱερέα καὶ ἀκούει τῆς φωνῆς του· ἔχομεν λοιπὸν κέρ-
δος τόσας ἡμεραργίας, τόσους ψευδεῖς ὅρκους, τόσα δικηγορι-
κὰ, καὶ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

Δυνάμεθα φρονούμεν νὰ συστήσωμεν ἐν καλὸν σχολεῖον.
Δὲν θέλομεν ὑμμιθίων· θέλομεν πρότυπον σχολεῖον ἀρρένων
καὶ θηλέων θὰ διδάξωμεν τὰς θυγατέρας μας ὅτι πρέπει
ὅπως πλάσωσιν ἄνδρας διὰ τὸ μέλλον. Θὰ διδάξωμεν τοὺς
Τεγεατοπαῖδας νὰ μὴ τρέμωσιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἱστο-
ρικοῦ τοῦ σγάλαρχα, θὰ μάθωσιν πρακτικὰς γνώσεις περὶ
γεωργίας, ἀμπελοφυτείας καὶ τυροκομίας. Καὶ ὁ διδάσκαλος
θὰ ᾔην ἴσως καὶ ἱερεὺς· φαντάσθητε ὁποῖος ἔσεται ὁ ἱερεὺς
οὗτος! Νομίζετε ἀδύνατον τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτου λειτουρ-
γοῦ; Εἶνε δυνατὴ, βεβαία. Ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν ἀρχιεπί-
σκοπος, καὶ τοὶ ἀσθενῶν, ἐδέθη ἡμᾶς ἀνοικταῖς ἀγκάλαις
καὶ μᾶς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν τοῦ **πλήρη**.

Θὰ προστατεύσωμεν τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἰδοὺ διατί καὶ
πῶς: Πρὸ διςχιλίων ἐτῶν οἱ φυγοδικοί, (διότι ὑπῆρχον καὶ
τότε φυγοδικοί) ἐφορολόγουν κανονικῶς τοὺς συνδημότας μας,
ἐνίοτε δ' ἐκοπτον τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπειθούντων. Κατ' ἐ-
κείνους τοὺς χρόνους μετέβη εἰς Τεγεάτης πρὸς τὸν μοίραρ-
χον, ἵνα παραπονεθῇ (ὑπῆρχον καὶ τότε μοίραρχοι) ὅτι φυ-
γοδικὸς τις τοῦ ἀφῆρσε τὴν αἵγα· αἰφνης βρεκελίζει ἡ γίδα,

Ὁ μαρκήσιος μανθάνων τὸ μικρὸν τοῦτο δεῖγμα τῶν κοι-
νωνιστικῶν διαθέσεων τῶν κατοίκων τοῦ Πόντ· Ἀβέον, ἤρ-
χισε νὰ γελά. Ἀφοῦ εἶχε καθυποχρεώσῃ ὅλον τὸ Πόντ· Ἀ-
βέον διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν του καὶ τῆς ἐλευθεριότητός του
νὰ ἐφαίνετο πολὺ φυσικόν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦτου ἠθέλησαν
τῷ τὸν εὐχαριστήσῃ διαρκῶς τὸν πύργον του. Ἀλλ' ἔ-
κεῖνο ὅπερ τὸν ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ, ἦτο ἡ φύτευσις τοῦ
δένδρου τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ ἀνδρόν.

Ἡ ἀστείότης αὐτῇ τῷ ἐφάνη ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια. Διέ-
ταξε τὸν κηπουρόν του νὰ ἐκριζώσῃ τὴν λεύκην, νὰ τὴν
κόψῃ εἰς κανονικὰ τεμάχια καὶ νὰ τῷ τὴν στείλῃ εἰς Πα-
ρισίους διὰ τὴν θέρμανσιν τῆς οἰκίας του. Ἔστειλε πεντα-
κόσια φράγκα εἰς τὸν κοινωνιστὴν, τὸν φίλον τῶν ἀρι-
στοτεχνιστῶν, καὶ εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους τοῦ Πόντ·
Ἀβέον, ὅτι διὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ διὰ τὴν μικρὰν ἐπαναστα-
τικὴν ἀστείότητά των, δὲν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ πλέον εἰς
τὸ Μπελιέ.

Ἡ κωμόπολις, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀπειλῆς
αὐτῆς ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπώλειαν σχεδὸν εἴκοσι χιλιάδων
φράγκων κατ' ἑτος, ἔκαμεν ἀποπειράς συμφιλώσεως διὰ
τοῦ δημάρχου τῆς, καὶ προσέβη μάλιστα μέχρι καὶ ἀναφο-
ρᾶς, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Ἀλλὰ
δὲν ἔγινε τίποτε. Ὁ μαρκήσιος δὲν συνεχώρησε τὴν φύ-
τευσιν τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ φρούριον τοῦ Μπε-
λιέ ἔμεινε κλειστὸν.

Ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὰ θέλητρα τῆς παρισίνης ζωῆς ἠνάγκ-
ασαν μᾶλλον τὸν μαρκήσιον νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν,
παρὰ ὁ κατὰ τοῦ χωρικοῦ θυμὸς του. Τὴν λέσχην ἐν ἡ ἐσύ-
χναζε, τὰ θέατρα, τὸ ἵπποδρόμιον, τοὺς ἐρωτὰς του βεβαίως
δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ εὕρῃ εἰς τὸ Μπωλιέ. Ἐν τούτοις μετὰ
τινα ἔτη τῆς ταραχῶδους καὶ ἡδυπαθοῦς ταύτης ζωῆς, ὁ
μαρκήσιος εὐρέθη ἀηδιασμένος ἀπὸ ὅλας τοῦ τὰς τρέλλας,
καὶ ἐπωφελοῦμενος στιγμῶν τινῶν σωφροσύνης, ἐνυμφεύθη.

Ἡ νεαρά του σύζυγος, κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Βλιγνύ, εἶχε
ψυχὴν ἀπαθὴ καὶ πνεῦμα ἥσυχον. Ἐλάτρευε τὸν μαρκήσιον
καὶ κατάρθωνε νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὰς ἀνι-
σχυρίας του. Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἐν ἐκ τῶν θελκτικῶν καὶ
ἐκτάκτων ἐκείνων ὄντων, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἡδονὴ εἶναι ἡ ζῶη,
καὶ ἅτινα ἔχουσι πάντοτε ἀνοικτὰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν
χεῖρα· μὴ δυνάμενος μὲν ν' ἀντιστῇ εἰς οἰανδήποτε ἐπιθυ-
μίαν τῆς γυναικὸς του, ἀλλ' ἄξιός νὰ τὴν φονεύσῃ ἐκ λύ-
πης, ἔτομος ὢν μετὰ ταῦτα νὰ τὴν κλαύσῃ πικρῶς. Ὅ-
ταν ἡ μαρκησία τὸν ἐπέπληττε μητρικῶς τὴν ἐπαύριον
μίας μεγάλης του τρέλλας, ἐφίλει τὰς χεῖράς της, ἔχων
τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων καὶ τῇ ἔλεγε: «Εἶσαι
μία ἁγία». Τὴν ἐπομένην δ' ἐπανήρχιζε.

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος τῶν δύο συζύγων διήρκεσε τρία
ἔτη. Καὶ ἦτο πολὺ ἀρκετὸς χρόνος βεβαία δι' ἄνθρωπον, ὡς
τὸν μαρκήσιον.

(ἀκλουθεῖ)